

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. Wydział VII Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Sebastian Przymuszała

Protokolant st. sekr. sąd. Artur Opic

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko

S. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 53.149,85 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące sto czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 15 grudnia 2014r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.290,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSR Sebastian Przymuszała

Sygn. akt VII C 531/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 grudnia 2014r. (wniesionym tego dnia do Sądu), powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego S. K. kwoty 53.149,85 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 15 grudnia 2014r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 22.06.2006r. pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową, na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu. Pozwany nie wywiązał się z umowy, wobec czego Ban wezwał go do spłaty wskazując, że w przeciwnym razie sprzeda wierzytelność. Pozwany nie dokonał spłaty wobec czego w dniu 29.03.2010r. wspomniany Bank przelał swoją wierzytelność wobec pozwanego – w drodze umowy cesji – na powoda. W dniu 20.10.2010r. powód zawarł z pozwanym umowę ugody, z której jednak pozwany również się nie wywiązał. Zgodnie z postanowieniami tej ugody – niespłacenie dwóch kolejnych pełnych rat daje wierzycielowi prawo wypowiedzenia ugody. Wobec niedopełnienia warunków przedmiotowej ugody, została ona skutecznie wypowiedziana.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 23.12.2014r. Referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem z dnia 09.01.2015r. sprzeciwi od powyższego złożył pozwany, zaskarżając wydane orzeczenie w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Argumentując swoje stanowisko podniósł zarzuty nieistnienia roszczeń powoda, przedawnienia oraz braku legitymacji czynnej. Podał, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda za wyjątkiem wyraźnie przyznanych – zaprzeczył w szczególności istnieniu wierzytelności, na której powód opiera swoje roszczenie. Pozwany nie zaciągał wobec powoda zobowiązań o których mowa w pozwie. Powód nie wykazał istnienia zobowiązania i tego by skutecznie nabył wierzytelność wobec pozwanego.

Sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pismem z dnia 09.04.2015r. powód – uzupełniając braki formalne pozwu – podtrzymał swoje żądanie w dotychczasowym kształcie. Do pisma dołączył kserokopie umowy z 22.06.2006r. wraz z ogólnymi warunkami umowy pożyczki, umowę ugody z 20.10.2010r., wydruk – wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, umowę cesji z 29.03.2010r.

Zarządzeniem z dnia 21.04.2015r. zobowiązano pełnomocnika pozwanego do złożenia pisma przygotowawczego z uzupełnieniem sprzeciwu i z ustosunkowaniem się do podnoszonych twierdzeń, zarzutów i wniosków - w terminie 14 dni pod rygorem uznania, że nie kwestionuje tych okoliczności oraz nie sprzeciwia się wnioskowi i twierdzeniom powoda, a w razie złożenia pisma z uchybieniem tego terminu – pod rygorem jego zwrotu, przy czym jeżeli pozwany kwestionuje powyższe okoliczności to zobowiązać do podania zarzutów, twierdzeń i dowodów w tym zakresie – w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia tych dowodów i twierdzeń oraz zarzutów.

Wezwanie do powyższego pełnomocnik pozwanego otrzymał w dniu 27.04.2015r.

Pismem z dnia 29.04.2015r. pełnomocnik powoda – w ustosunkowaniu do sprzeciwu pozwanego – podtrzymał swoje żądanie, wskazując, że legitymacja powoda wynika z przedłożonych do akt sprawy: umowy bankowej i umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.03.2010r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy. Znacznie dla sprawy ma również to, że strony zawarły w dniu 20.10.2010r. pisemną umowę ugody, która następnie została zmieniona porozumieniem z dnia 20.09.2012r. Zawarcie ugody miało z jednej strony uchylić wszelkie niepewności odnośnie istnienia, wymagalności oraz wysokości należności, z drugiej zaś zapewnić zaspokojenie roszczeń wierzyciela w sposób dogodny dla dłużnika. Strony poczyniły względem siebie określone ustępstwa – pozwany uznał dług co do zasady i wysokości oraz zobowiązał się do spłaty należności i zgodził się na kapitalizację naliczonych do tego czasu odsetek i zaliczenie ich od dłuższej sumy. Powód zgodził się na rozłożenie spłaty należności na raty i naliczanie odsetek według stopu procentowej 8,00 % w skali roku – a więc w wysokości niższej niż stopa procentowa odsetek ustawowych.

Pismem z dnia 11.05.2015r. pozwany – ustosunkowując się do pisma strony powodowej z dnia 09.04.2015r. również podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Podniósł, że powód nie posiada legitymacji czynnej z uwagi na brak wykazania przejścia praw i obowiązków tj. cesji umowy pożyczki z dnia 22.06.2006r. między Bankiem a pozwanym – na rzecz powoda. Podkreślił, że zgodnie z art. 511 kc, jeżeli wierzytelności jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności również powinien być stwierdzony pismem, wobec tego umowa cesji praw umowy pożyczki powinna zostać wykazana w niniejszej sprawie poprzez przedstawienie przez stronę powodową umowy cesji sporządzonej w formie pisemnej. Powód jako podstawę swojej legitymacji wskazuje umowę cesji wierzytelności, której przedstawiona do akt sprawy kopia stanowi jedynie postanowienia ogólne zawartej umowy oraz dokument o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Z dokumentów tych nie wynika, że do przedmiotowej cesji uprawnień doszło. Z treści umowy z 29.03.2010r. nie wynika, iż na powoda zostały przelane prawa z tytułu umowy pożyczki, a z kolei dokument „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” nie stanowi dokumentu w rozumieniu art. 245 kpc. Dokument ten stanowi jedynie wydruk, które nie ma związku z zawartą umową cesji. Podczas gdy zgodnie z pkt 2.1.1 przedmiotem umowy miały być wszystkie wierzytelności wchodzące w skład (...). Z kolei (...) został zdefiniowany w umowie jako portfel wierzytelności wymienionych w załączniku 1 (lista wierzytelności objętych portfelem) sprzedawanych kupującemu w dacie podpisania niniejszej umowy. Załączony dokument stanowiący wyciąg z załącznika nr 1 jest jedynie wydrukiem, stąd nie może stanowić dowodu stwierdzającego zawarcie w formie pisemnej umowy cesji.

Pozwany – będąc zobowiązany zarządzeniem z 08.05.2015r. do ustosunkowania się do pisma powoda z dnia 29.04.2015r. – zaniechał udzielenia jakiegokolwiek nań odpowiedzi.

Na rozprawie w dniu 08 lipca 2015r. (k. 95) pełnomocnik pozwanego wniósł jak dotychczas, a nadto wskazał, że powód nie dokonał skutecznego wypowiedzenia ugody do czego był zobowiązany zgodnie z § 4 ugody, nadto pozwany zaprzecza by pozwany otrzymał pisemne wezwanie , o którym mowa w tym postanowieniu.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 22 czerwca 2006r. pozwany S. K. zawarł z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę pożyczki, na mocy której otrzymał kwotę 45.000,00 zł, nadto zobowiązany był do uiszczenia opłaty przygotowawczej w kwocie 2.250,00 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić w 60 miesięcznych ratach, które razem z miesięczną składką ubezpieczeniową w kwocie 41,14 – miały wynosić 1.216,44 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 25.561,83 zł. Zgodnie z § 7 pkt 2 Ogólnych warunków umowy pożyczki w (...) Bank (...) S.A. – dołączonej do umowy – w przypadku niespłacenia dwóch pełnych rat pożyczki, Bank może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż siedem dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(dowód – umowa pożyczki z dnia 22.06.2006r. – k. 63-64, bezsporne)

W dniu 29 marca 2010r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oraz powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarły umowę, w której w punkcie 2.1.1 wskazały, że wspomnianym Bank – jako sprzedawca sprzedaje na rzecz kupującego – powoda – wszystkie wierzytelności wchodzące w skład portfela, a powód nabywa te wierzytelności od sprzedawcy na warunkach określonych w niniejszej umowie. Przez (...) strony rozumiały „portfel wierzytelności wymienionych w załączniku 1 (Lista wierzytelności objętych portfelem) sprzedawanych powodowi w dacie podpisania umowy.

(dowód –umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 29.03.2010r. – k. 45-53)

Powód pozyskał wydruk komputerowy – „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, gdzie wskazano, że poniższy wydruk stanowi automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. z dnia 29.03.2010r., gdzie opisana została wierzytelność pozwanego wynikająca z umowy zawartej z wymienionym bankiem w dniu 22.06.2006r.

(dowód – wydruk „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” – k. 54)

W dniu 20 października 2010r. pomiędzy powód i pozwany zawarli ugodę, w której § 1 wskazano, że powód oświadczył, że nabył od (...) Bank (...) S.A. w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 29.03.2010r. wierzytelność pieniężną wobec pozwanego wynikającą z umowy nr (...) z dnia 22.06.2006r., a wierzytelność ta wynosi na dzień 17.09.2010r. łącznie 48.654,82 zł. Pozwany oświadczył, że uznaje wierzytelność tak opisaną i zobowiązał się do jej spłaty na zasadach opisanych w ugodzie. W § 2 ugody ustalono, że pozwany spłaci powodowi kwotę 62.062,76 zł na poczet której składają się: kwota 48.654,82 zł kwota 13.407,94 z tytułu odsetek umownych naliczonych począwszy od dnia 20.10.2010r. od kwoty wierzytelności pozostalej do spłaty. Strony zgodnie postanowiły, że spłata należności nastąpi w 78 ratach miesięcznych płatnych do 20 każdego miesiąca począwszy od października 2010r. w kwocie 800 zł każda z rat, przy czym ostatnia płatna w kwocie 462,76 zł.

W § 3 ust. 1 i 2 ugody uzgodniono, że oprocentowanie będzie stałe i wyniesie 8,00 % w stosunku rocznym, zaś rzeczywista roczna stopa procentowania wyniesie 8,30 %.

W § 4 ugody strony ustaliły, że w przypadku niespłacenia dwóch kolejnych pełnych rat, powód zastrzegł sobie prawo pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i po jego upływie cała

pozostała do zapłaty kwota stanie się natychmiast wymagalna i może być dochodzona przed sądem. Wypowiedzenie poprzedzi pisemne wezwanie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni.

W § 6 ugody wskazano również, że wszelkie czynności związane z administrowaniem i obsługą wierzytelności w tym prowadzeniem korespondencji z pozwanym oraz rozliczaniem uiszczanych przez niego wpłat będzie dokonywać (...) S.A.

(dowód – ugoda powoda i pozwanego z dnia 20.10.2010r. – k. 55-58)

W dniu 20 września 2012r. strony zawarły „porozumienie do ugody z dnia 20.10.2010r.”, w którym wskazały, że wierzytelność do spłaty wynosi 64.892,46 zł, przy czym biorąc pod uwagę fakt, że pozwany dokonał wpłaty kwoty 12.800,00 zł w związku z zawartym porozumieniem do zapłaty pozostanie kwota 52.092,46 zł, która będzie spłacona w miesięcznych ratach poczynszy od września 2012r. do lutego 2018r. – w kwocie po 800,00 zł każda z rat, za wyjątkiem ostatniej, która wyniesie 92,46 zł. Rzeczywistą roczną stopę oprocentowania strony ustaliły na wielkość 8,26 %.

(dowód – porozumienie z dnia 20.09.2012r. – k. 59-61)

Pismem z dnia 04.11.2014r. powód – działając przez (...) S.A. poinformował pozwanego, że posiada wobec powoda zadłużenie i pomimo wezwania do zapłaty nie uregulował zaległości.

Pismem z dnia 27.12.2012r. powód – także działając przez (...) S.A. – wypowiedział pozwanemu ugodę zawartą w dniu 20.10.2010r., zaś powodem wypowiedzenia jest brak spłaty 4 pełnych rat ugody w terminach określonych w ugodzie. Okres wypowiedzenia określono na 30 dni. Pismo z dnia 27.12.2012r. wysłano do pozwanego listem poleconym w dniu 28.12.2012r.

(dowód – pismo z dnia 04.11.2014r. – k. 66, wypowiedzenie ugody z dnia 27.12.2012r. – k. 67, dowód nadania listu poleconego z 28.12.2012r. – k. 68-70)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów prywatnych, których treść ani autentyczność nie była przez strony kwestionowana, zatem Sąd przypisał im przymiot wiarygodności. Sąd uwzględnił także jako dowód wskazany wydruk komputerowy, przy czym bliższa ocena tego dowodu – z uwagi na zarzuty sformułowane przez pozwanego – zostanie dokonana w dalszej części niniejszego uzasadnienia – dotyczącej rozważań prawnych.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 720 § 1 i 2 kc - przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Zważywszy na fakt, że dającym pożyczkę był w niniejszej sprawie podmiot szczególny – bank, przeto umowę strony regulowały także przepisy prawa bankowego oraz dotyczące kredytu konsumenckiego. Zgodnie bowiem z art. 78 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. 2015r., poz. 128 z późn. zm) – lecz w brzmieniu obowiązującym na chwilę zawarcia umowy pozwanego z (...) Bank (...) S.A. – przepisy tegoż prawa stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. W myśl art. 2 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1) - z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2001r. nr 100 poz. 1081 z późn. zm) - przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym jeszcze na etapie elektronicznego postępowania upominawczego pozwany podniósł zarzuty: nieistnienia roszczeń powoda, przedawnienia oraz braku legitymacji czynnej. Podał przy tym, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda za wyjątkiem wyraźnie przyznanych – zaprzeczył w szczególności istnieniu wierzytelności, na której powód opiera swoje roszczenie.

Po przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej powód pismem z dnia 09.04.2015r. – uzupełniając braki formalne pozwu – podtrzymał swoje żądanie w dotychczasowym kształcie. Do pisma dołączył kserokopie umowy z 22.06.2006r. wraz z ogólnymi warunkami umowy pożyczki, umowę ugody z 20.10.2010r., wydruk – wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, umowę cesji z 29.03.2010r.

Zarządzeniem z dnia 21.04.2015r. zobowiązano pełnomocnika pozwanego do złożenia pisma przygotowawczego z uzupełnieniem sprzeciwu i ustosunkowaniem się do podnoszonych twierdzeń, zarzutów i wniosków - w terminie 14 dni pod rygorem uznania, że nie kwestionuje tych okoliczności oraz nie sprzeciwia się wnioskom i twierdzeniom powoda, a w razie złożenia pisma z uchybieniem tego terminu – pod rygorem jego zwrotu, przy czym jeżeli pozwany kwestionuje powyższe okoliczności to zobowiązać do podania zarzutów, twierdzeń i dowodów w tym zakresie – w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia tych dowodów i twierdzeń oraz zarzutów.

Pismem z dnia 11.05.2015r. pozwany – ustosunkowując się do pisma strony powodowej z dnia 09.04.2015r. oraz uzupełniając swój sprzeciw również podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Podniósł, że powód nie posiada legitymacji czynnej z uwagi na brak wykazania przejścia praw i obowiązków tj. cesji umowy pożyczki z dnia 22.06.2006r. między Bankiem a pozwanym – na rzecz powoda.

Przede wszystkim wskazać trzeba, że ogólnikowe zaprzeczenie wszelkim twierdzeniom powoda za wyjątkiem wyraźnie przyznanych – które pełnomocnik pozwanego poczynił w sprzeciwie oraz następnie w piśmie uzupełniającym sprzeciw - nie jest skuteczne. Jak podnosi się bowiem w orzecznictwie- nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozwem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 09 lipca 2009r., III CSK 341/08, LEX nr 584753, oraz z dnia 20 listopada 2014r., V CSK 78/14, LEX nr 1567490).

Skoro więc powód uzupełniając braki formalne pozwu przedstawił pismo z dnia 09.04.2015r., to zgodnie ze zobowiązaniem Sądu z dnia 21.04.2015r. strona pozwana nie mogła poprzestać jedynie na wspomnianym ogólnikowym zaprzeczeniu. W samym zresztą zobowiązaniu wprost wskazano, że pozwany winien przedłożyć pismo z ustosunkowaniem się do podnoszonych twierdzeń, zarzutów i wniosków - w terminie 14 dni pod rygorem uznania, że nie kwestionuje tych okoliczności oraz nie sprzeciwia się wnioskom i twierdzeniom powoda.

Tymczasem w piśmie pełnomocnika pozwanego z dnia 11.05.2015r., które przedstawił w wykonaniu tego zobowiązania, strona pozwana odniosła się – wprawdzie szeroko – lecz jedynie do kwestii legitymacji czynnej powoda poprzez zaprzeczenie skuteczności umowy cesji wierzytelności opisanej w pozwie. To z kolei powodowało, że Sąd uznał za ostatecznie niekwestionowane twierdzenia powoda w pozostałym zakresie – a więc dotyczące zawarcia przez pozwanego umowy z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., wysokości roszczenia wynikającej z tej umowy, jak również ugody oraz porozumienia do tej ugody – które zawarł powód z pozwanym, wreszcie wysokości roszczenia opisanego w tej ugodzie oraz niezrealizowania przez pozwanego warunków ugody jako podstawy do dokonania jej wypowiedzenia. Pozwany bowiem w najmniejszy sposób w piśmie z dnia 11.05.2015r. do tych zagadnień się nie odniósł.

W tym miejscu wskazać też trzeba, że z tożsamyh względów za oczywiście spóźnione uznać należało zarzuty podniesione przez pełnomocnika pozwanego dopiero na rozprawie w dniu 08 lipca 2015r. (k. 95), że powód nie dokonał skutecznego wypowiedzenia ugody do czego był zobowiązany zgodnie z § 4 ugody oraz by pozwany otrzymał pisemne wezwanie, o którym mowa w tym postanowieniu.

Przechodząc zaś do kwestii skuteczności umowy przelewu wierzytelności – jako legitymującej powoda w niniejszym procesie, to wskazać trzeba, że pozwany wprost zaprzeczył by umowa ta dotyczyła także wierzytelności przysługującej wspomnianemu bankowi wobec pozwanego. To z kolei powodowało, że strona inicjująca postępowanie by uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie – winna udowodnić ów fakt. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W doktrynie oraz judykaturze zgodnie przyjmuje się, że istnieją dwa aspekty pojęcia ciężaru dowodu, a mianowicie procesowy dotyczący powinności stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy wynikający z treści art. 3 i art. 232 kpc oraz aspekt materialnoprawny dotyczący negatywnych skutków związanych, w myśl przepisów prawa cywilnego, z nieudowodnieniem przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Konsekwencją niewykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia sprawy. W związku z tym strona, która nie udowodniła przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym i efektywnym działaniem. Strony obowiązane są przedstawiać dowody na potwierdzenie każdego z dokładnie określonych, wymagających udowodnienia faktów, z których wywodzą swoje żądania lub inne skutki prawne. W procesie cywilnym zawsze zachodzi związek między tym, co strona twierdzi, a tym jakie okoliczności faktyczne może i w ostatecznym wyniku musi udowodnić stosownie do zasad funkcjonujących w danym systemie prawa procesowego (por. K. Piasecki „Rozkład ciężaru dowodu w sprawach cywilnych z elementem zagranicznym” Nowe Prawo 1980r. nr 7-8 str.65).

Przenosząc treść przytoczonych norm procesowych oraz materialnoprawnych na grunt niniejszej sprawy uznać należało, że rzeczywiście umowa z dnia 29 marca 2010r. zawarta pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oraz powodem, sama w swojej treści nie wskazywała konkretnie na umowę pozwanego z powołanym bankiem z dnia 22 czerwca 2006r., odwołując się jedynie do załącznika umowy cesji. Na okoliczność tego, że załącznik ten obejmował także wierzytelność pozwanego, powód przedstawił jedynie wydruk komputerowy – „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Nie oznacza to jednak, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie - wydruki komputerowe stanowią "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 19 grudnia 2014r., I ACa 637/14, Lex nr 1602874). Reasumując uznać trzeba, że przedstawiony przez powoda wydruk sam w sobie jest dowodem, lecz niewątpliwie jego moc dowodową należy ocenić inaczej aniżeli np. moc dokumentu. Wydruk taki bowiem nie jest opatrzony podpisem. Sąd zapoznaje się jedynie z wydrukiem z pewnego zbioru danych, przy czym nie ma możliwości oceny prawidłowości tychże, wreszcie trudno też ocenić czy w ogóle wydruk ten w sposób rzetelny odzwierciedla danej zawarte w formie elektronicznej. Moc dowodową przeto takiego dokumentu należy więc zrównać z mocą dowodową np. zeznań strony – bliską jej twierdzeń. Oczywistym przy tym jest, że twierdzenie strony nie może stanowić nawet uprawdopodobnienia faktu, a już z całą pewnością nie jest jego udowodnieniem. Co się tyczy zeznań strony procesu cywilnego to należy pamiętać, że w zakresie jakim stanowią one źródło wiedzy o faktach – są one dowodem o charakterze pomocniczym, co wynika z treści art. 299 kpc, w myśl którego jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów zarządzi dowód z przesłuchania stron. Jak wskazuje się w literaturze – ograniczenia płynące z art. 299 kpc są konsekwencją założenia nikłej wartości dowodowej wypowiedzi osoby bezpośrednio zainteresowanej wynikiem postępowania. (T. Ereciński, op. cit., s. 628).

Gdyby więc powód poprzestał jedynie na przedstawieniu opisanej umowy cesji wierzytelności wraz ze wspomnianym wydrukiem, można by uznać, że zaproponowany materiał dowodowy nie cechowałby się wystarczającą mocą dowodową dla potrzeb niniejszego procesu. Niemniej jednak powód w niniejszej sprawie powołał się na niezwykle istotne inne okoliczności – mianowicie dotyczące zawarcia z powodem ugody. Ugody, która – co już wyżej szerzej omówiono – w rezultacie nie była kwestionowana zarówno jako fakt, jak też co do swej treści. W ugodzie tej powód oświadczył, że nabył od (...) Bank (...) S.A. w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 29.03.2010r. wierzytelność pieniężną wobec pozwanego wynikającą z umowy nr (...) z dnia 22.06.2006r., a wierzytelność ta wynosi

na dzień 17.09.2010r. łącznie 48.654,82 zł. Pozwany z kolei podpisując się pod tą umową oświadczył, że uznaje wiarygodność tak opisaną i zobowiązał się do jej spłaty na zasadach opisanych w ugodzie.

Jak zauważa się w orzecznictwie - jeżeli zarówno sama treść art. 917 k.c., cel ugody i treść ugody jednoznacznie wskazują, iż w ugodzie chodzi o zmianę istniejącego już między stronami stosunku prawnego w celu usunięcia niepewności albo zapewnienie realizacji roszczeń wynikających z tego stosunku, to tym samym nie jest uprawnione stanowisko, iż uгода może powołać do życia nowy stosunek prawny między stronami. Tym samym oznaczenie terminów spłat, nawet na długi okres czasu, co oczywiste, nie może skutkować uznaniem, że jest to nowe zobowiązanie, oderwane od dotychczasowego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 października 2014r., I ACa 685/14, Lex nr 1649311). Co więcej - celem zawarcia ugody i uzasadnieniem poczynionych w niej ustępstw jest istnienie niepewności co do powstania lub potencjalnie przynajmniej możliwość powstania między stronami sporu co do roszczeń wynikających ze stosunku prawnego (tak z kolei Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 października 2013r., I ACa 287/13, Lex nr 1403837). Skoro więc powód nie tylko powołuje się na umowę cesji wiarygodności oraz wspomniany wydruk komputerowy odnoszący się do umowy zawartej z pozwanym, lecz nadto przedstawia ugodę pozasądową, w której w sposób bezsprzeczny pozwany potwierdza fakt zawarcia umowy bankowej i nabycie z niej wiarygodności przez powoda - to nie ulega wątpliwości, że tym samym powód udowodnił, że rzeczywiście nabył to roszczenie od pierwotnego wierzyciela. To z kolei wskazuje na legitymację czynną powoda. Wskazać marginalnie jedynie trzeba, że pozwany nie wskazywał na to, że swoje oświadczenia zawarte w tej ugodzie były np. niezgodne z jego wolą. Podkreślenia wymaga, że uгода pozasądowa ma charakter przede wszystkim umowy. Jest zasadą, że zawarta przez strony stosunku cywilnoprawnego uгода pozasądowa wiąże strony, z zastrzeżeniem - stosownie do okoliczności - dopuszczalności uchylenia się od jej skutków prawnych (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 21 lutego 2013r., I ACa 794/12, Lex nr 1344212). Należy jednak pamiętać, że brak oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu nie oznacza, że sama uгода jako dwustronna czynność prawna nie może być nieważna z innych przyczyn, co rozpoznający sprawę sąd powszechny powinien uwzględnić nawet pomimo braku podniesienia przez strony w tym zakresie odpowiednich zarzutów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013r., IV CNP 36/12, Lex nr 1311791). W niniejszej jednak sprawie Sąd nie dopatrzył się jednak żadnych przesłanek, które wskazywałyby na nieważność ugody powoda z pozwanym, bądź też jej późniejszego aneksowania. Wspomnianą ugodą doszło do rozłożenia należności na raty. Tymczasem jak podnosi się w judykaturze - modyfikacja zobowiązania dłużnika, polegająca na odroczeniu wymagalności świadczenia pieniężnego i rozłożeniu go na raty, nie sprzeciwia się właściwości stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2005r., IV CK 502/04 Lex nr 177277).

Powyższe wskazuje, że powód udowodnił zarówno istnienie wiarygodności wobec pozwanego, jak i to, że wiarygodność tą nabył.

Niezasadny okazał się także zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 118 kc - jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenia przeto powoda - jako przedsiębiorcy - podlegają 3-letniemu terminowi przedawnienia. Wprawdzie z przedstawionego przez powoda materiału dowodowego nie sposób w sposób konkretnych ustalić, czy roszczenie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. było już przedawnione np. w momencie zawierania umowy przelewu wiarygodności, niemniej jednak dokonywanie dokładnych ustaleń w tym zakresie byłoby zbędne i nie mogłoby wpłynąć na kształt ostatecznego rozstrzygnięcia. Ważkim ponownie okazuje się w tym miejscu zawarcie przez strony ugody pozasądowej w dniu 20 października 2010r., aneksowanej następnie 20 września 2012r. Zgodnie z art. 117 § 2 kc - po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Nawet więc jeżeli hipotetycznie tylko założyć, że przed zawarciem wspomnianej ugody doszło do przedawnienia roszczenia, to niewątpliwie podpisanie umowy z powodem wskazuje - zarówno w dniu 20.10.2010r. jak i 20.09.2012r. - na zrzeczenie się przez pozwanego z takiego zarzutu. W orzecznictwie podkreśla się, że tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, gdy jego zamiar zrzeczenia

się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności. Takie okoliczności to np. pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty, zawarcie umowy nowacyjnej, zawarcie ugody sądowej lub pozasądowej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lipca 2004r., V CK 620/03, Lex nr 137673). Taka właśnie sytuacja niewątpliwie wystąpiła w niniejszej sprawie. Skoro więc od 20 września 2012r. do chwili wytoczenia powództwa- co nastąpiło w dniu 15 grudnia 2014r. – nie upłynął okres 3 lat, zaś zainicjowanie niniejszego procesu bieg terminu przedawnienia – zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1 kc przerwało – przeto na chwilę orzekania nie upłynął jeszcze termin przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o powołane przepisy, należało orzec o uwzględnieniu powództwa, co znalazło wyraz w punkcie 1 wyroku. Rozstrzygając w przedmiocie odsetek Sąd oparł się na przepisie art. 359 § 1 i §2¹ kc, zgodnie z którym odsetki od sumy pieniężnej należą się wtedy, gdy wynika to z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu, przy czym należą się odsetki ustawowe, jeżeli ich wysokość nie została określona w inny sposób. Zgodnie z art. 396 § 2 1 kc, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (tj. odsetki maksymalne).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc, art. 98 § 1 i 3 kpc kpc, art. 99 kpc, oraz § 2 ust. 1 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U 2002, nr 163, poz. 1349 z późn. zm). Na koszty złożyły się 665,00 zł – tytułem opłaty sądowej od pozwu i 8,31 zł – z tytułu kosztów jego złożenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym, 3.600,00 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, wreszcie 17,00 zł – tytułem zwrotu równowartości opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

/-/ SSR Sebastian Przymuszała